

uitbreidende Rotterdam. Jan Goedhart, Charles Kemper, Ed van Zanden en Ad Kikkert hebben het archief menig blad geleverd dat niet alleen als topografisch document van waarde is. En voor Burgerhout vormden Botlek en Europoort tenslotte het centrale motief in zijn oeuvre.

Hij was er met gemengde gevoelens getuige van hoe daar een cultuurlandschap werd vernietigd waarna een woestenij ontstond van opgespoten land en door machinale monsters verscheurde aarde: een gebied als op een vroeg moment in de schepping. De vorm van de onvorm machtig worden, dat was een beeldende taak die hem fascineerde. Hij kraste, aquarelleerde en schaafde op grote bladen. En als hij voor de afwisseling naar zijn geliefde Bretagne ging, dan kwam hij terug met tekeningen van een ruige kust die hij naar het leek had gemaakt als conditietraining voor zijn volgende actie in de wingewesten van de Rotterdamse haven. Vrolijk, gezellig was de sfeer van dit werk niet meer, wel zeer levendig.

Burgerhout ging het landschap niet met een programma van vooropgezette manieren tegemoet. Zijn luchten zijn gezien en niet vervolgens nog eens opgeladen met een subjectief pathos. Hij verzamelde wolken in een album met vele foto's, maar hij was geen retorische zwerkenveger. Een bepaald motief, zoals Ostia, Katendrecht of de kust placht hem een reeks werken op te leveren en was dan voorlopig uitgeput. Het portret, vooral het kinderportret in olieverf of aquarel, vond hij altijd een stimulerende taak.

In zijn laatste jaren verzamelde hij behalve wolken ook bomen. Hij heeft veel kleurenfoto's gemaakt van grillige stammen, van bomen die alleenstaand weer en wind trotseren. Soms wordt het landschap net als in sommige portretten de achtergrond voor het hoofdthema, dat dan niet een mens is maar een boom die groot oprijst op de voorgrond. Naar de boom is zo intens gekeken, dat daarbij de vertrouwdheid verdween. De vorm doet denken aan een tragisch aangevreten, klauwende hand.

Burgerhout was al jarenlang hoofdzakelijk met de aquarel bezig geweest toen hij het verlangen kreeg, zich weer meer toe te leggen op het schilderen in olieverf. De ziekte die hem overviel verijdelde dit voornemen. Met een de artsen verrassende wilskracht is hij er nog wel in geslaagd, tot het laatst toe schetsen te maken met waterverf.

Droomspinsels

Toen in 1970 het Haags Gemeentemuseum een overzichtstentoonstelling maakte van het werk van *Wout van Heusden*, toen